

РЕЙ БРЕДЪРИ КАНАЛЪТ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Дъжд плющя цялата вечер и светлината на фенерите едва се процежда през пелената му. Двете сестри седят в столовата. По-голямата, Джулия, бродира покривка. По-малката Ана стърчи до прозореца, загледана в тъмната улица. Прилепила е чело до стъклото и неочаквано казва:

— Никога досега не съм се сещала за това.

— За кое? — пита Джулия.

— Сега ми хрумна. Там има истински град под града. Мъртъв град съвсем под краката ни.

Джулия прехапва устни и отново заработва с иглата.

— Махни се от прозореца. Дъждът те натъжава.

— Не, наистина. Мислила ли си някога за тези канали? Минават под целия град, под всички къщи и отиват направо в морето. По тях може да се върви, без да навеждаш глава — бърбори Ана, вдъхновена от дъжда, който се сипе от черното небе, барабани по водостоците и изчезва в решетките на канализацията. — Ти би ли искала да живееш в канал?

— Ами!

— Че то е забавно! Да гледаш хората през процепи. Ти ги виждаш, а те — не. Като едно време, когато си играехме на криеница. Уж те няма, а знаеш всичко за тях. Аз бих опитала...

— Слушай, Ана, ти наистина ли си ми сестра? Нима имаме едни и същи родители? Когато говориш така, ми се струва, че мама те е намерила под някое дърво, докарала те е вкъщи и те е отгледала в саксия. А умът ти си е останал все същият.

Ана не отговоря и Джулия пак се захваща за работа. След пет минути Ана промълвя:

— Сигурно ще кажеш, че сънувам. Може и да е така.

Този път Джулия премълчава.

— Може дъждът да ме е омагьосва. Мислех си откъде идва цялата тази вода и къде отива, след като се процеди през решетките. И тогава ги видях... Мъж и жена. Те са там, в канала. Точно под улицата.

— И какво правят там? — пита Джулия.

— А трябва ли да правят нещо?

— Ако са луди — отвърща Джулия, — тогава могат и да не правят нищо. Вмъкнали са се в тръбата, да си стоят вътре.

— Не, не са се вмъкнали — убедено възразява Ана. Говори като ясновидка, навела глава настрани, с полузатворени очи. — Те двамата се обичат.

— Нима любовта им ги кара да пълзят по канализационните тръби?

— Не, не. Те са там вече много, много години.

— Говориш глупости. Не могат да живеят дълго в една тръба — гневи се Джулия.

— А да съм казвала, че живеят там? — изненадва се Ана. — Не, изобщо не — те са мъртви.

Дъждът се усилва и блъска по стъклото като при автоматична стрелба. Капките се сливат и се стичат надолу по танцуващи вадички.

— Господи! — възкликва Джулия.

— Да, мъртви — повтаря Ана и се усмихва виновно. — Тя и той, мъртви и двамата.

Тази мисъл сякаш ѝ донася някакво спокойствие, направила е откритие и се гордее с него.

— По-добре да говорим за нещо друго.

Ана се усмихва.

— Нека да ти разкажа как започва това, как се връщат към живота. Представям си го съвсем ясно — отново притиска чело до стъклото и вперва поглед в улицата и решетките на шахтите. — Те са там, долу, вкоравени и спокойни, а небето над тях тъмнее и се наелектризира — тя отмята назад дългите си тъмни коси. — То просветлява, избухва и край на сушата. Дъждовните капки се сливат в ручейчета, които мъкнат боклуци, хартийки и жълти листа.

— Махни се от прозореца! — отсича Джулия, но Ана изобщо не я слуша.

— О, аз знам какво е там долу. Има огромен правоъгълен канал. По цели седмици е празен. Там е тихо като в гроб. А високо отгоре минават коли. И каналът е сух и празен като кост в пустиня. Но ето — капките рукват по дъното, сякаш изтича кръв от някой ранен. И тряс — гръмотевица! А може и да е камион...

Говори по-бързо, диша учестено, притиснала чело до стъклото.

— А водата се процежда на тънки червейчета. Те се извиват, сливат се и ето една огромна плоска змия пълзи по дъното на канала. Тази змия поглъща всички потоци, които идват от север и от юг, от

другите улици, от другите тръби. Тя с усилия се вмъква в онези две малки сухи ниши, за които ти казах. После бавно омива двамата, мъжа и жената, които лежат там като малки японски делвички.

Нервно стиска и кърши пръсти.

— Двамата всмукват водата. Ето, просмукали са се изцяло. Водата вдига ръката на жената. Първо дланта — едва-едва, после лакътя, после цялата ръка и още крака ѝ. А косите ѝ... — тя поглажда косите си, — косите ѝ плават спокойно и се разпиляват като цветя в езеро. Има сини очи, но са затворени...

На улицата вече е съвсем тъмно. Джулия продължава да бродира, а Ана говори ли, говори. Разказваше ѝ как водата се надига, как повдига жената и я поставя вертикално.

— И жената не се съпротивлява, отдала се е на водата. Толкова дълго е била бездвижна, че сега е готова да започне живота, който водата ѝ дарява. До нея мъжът също...

После Ана подробно разказва как потоците бавно ги сближават.

— Водата отваря очите им. Сега вече могат да се видят един друг, но още не виждат. Сега кръжат във водовъртежа, без да се докосват. — Ана извърща глава, очите ѝ са затворени. — И тогава погледите им се срещат. В тях избухва фосфоресциращ пламък. Усмивчат се... Протягат ръце един към друг...

Джулия оставя бродерията и внимателно следи сестра си.

— Стига!

— Потокът ги принуждава да се докоснат, потокът ги съединява. О, това е самото съвършенство на любовта — две тела, полношвани от водата, пречистваща, освежаваща. Това е безгрешната любов...

— Ана, млъкни веднага!

— Ти пък! — обръща се към нея Ана.

— Те не мислят за нищо. Те са дълбоко в ниското и не се интересуват от нас.

Потоците дъжд по стъклата, пробождени сегиз-тогиз от светкавиците, сякаш наистина създават впечатлението, че се намират в някакъв подводен свят.

А Ана продължава в полусънища:

— Той е висок и свободен, широко разтворил ръце. — С жест показва колко висок и лек е той във водата. — А тя е една такава

мъничка, спокойна, някак отпусната. Мъртви са, няма закъде да бързат, никой не може да им заповядва. Нищо не ги вълнува, нямат грижи, скрили са се от света в своя канал. Докосват се ту с ръце, ту с устни, насрещният поток ги съединява... Плават рамо до рамо, полюшват се на повърхността, танцуват във водовъртежите — тя прокара ръка по стъклото. — Те отиват към морето, а зад тях тръби, тръби... Плават под всички улици — под Гриншоу, под площад Едмънт, под Вашингтон, Мотър сити, Озиан сайд и накрая — океанът. Плават под будките за цигари, под бирариите, под магазините, под театрите, под гарите, под краката на хиляди хора, които нито знаят, нито мислят за техния канал...

Ана млъква, за да продължи вече по-спокойно:

— Но край, денят свършва, бурята си отива, дъждът спира, сезонът на дъждовете отминава — тя сякаш е разочарована. — Водата си отива в океана, мъжът и жената бавно се спускат на дъното на канала. — Отпуска длани връз коленете си, без да откъсва очи от тях. — Водата си отива и прибира със себе си живота, който им беше дала. Лежат един до друг. Някъде отгоре има изгреви и залези, а при тях е вечна нощ. Те спят в блажена тишина. До следващия дъжд.

Ръцете ѝ са отпуснати с дланите нагоре.

— Красив мъж, красива жена... — мърмори тя, навела глава. Внезапно се изправя и поглежда към сестра си. — Знаеш ли кой е той?

Джулия не отвърща, гледа с ужас сестра си, приbledняла и с треперещи устни.

— Мъжът е Франк, ето кой! — почти крещи Ана. — А жената съм аз!

— Ана, моля те, ти...

— Да, Франк е там!

— Но Франк изчезна преди няколко години и съвсем ясно е, че не е там.

— Той сигурно е един много самотен човек, който никога и за никъде не е пътешествал.

— Ти пък откъде знаеш?

— Толкова прилича на човек, който никога и за никъде не е пътешествал, но много иска това. Личи си по очите му.

— Нима знаеш как изглежда той?

— Да, болнав, много красив. Нали знаеш, че болестта прави човека красив. Подчертава фините черти на лицето му.

— Той умря ли?

— Да, преди пет години. — Ана говори бавно, повдигайки и отпусайки мигли в такт с думите. Сякаш иска да разкаже някаква дълга, позната само на нея история, като я започне бавно, а после постепенно да забързва, докато не достигне до кулминацията с широко разтворени очи и треперещи устни. Но сега все още е бавното начало със скрити нервни нотки.

— Преди пет години той вървеше по улицата. Знаеше, че му предстоят много дни да върви по същата тази улица. Стигна до решетката на шахтата, която прилича на метална вафла, надникна и чу как долу, под краката му, шуми подземна река, която отива направо в морето. — Ана протяга ръка напред. — Наведе се бавно, повдигна решетката, видя и потока, и металните стъпъла, които водят към него. Тогава си помисли за някоя, която много би искал да обича, но не можа. И тръгна надолу по стъпалата докато се скрие съвсем...

— А тя? — пита Джулия. — Тя кога умря?

— Не зная точно. Тя е една такава... като нова. Може би е умряла току-що. Но е мъртва. Възхитително прекрасна и мъртва. — Ана очевидно се възхищава от образа в съзнанието си. — Само смъртта може да направи една жена истински красива. Цялата става въздушна и косите ѝ се разпиляват на тънки нишки във водата. Никакви курсове по танци не могат да ѝ придадат такава лекота, грация, изящество...

С длани описва във въздуха нейното изящество.

— Той я чака пет години. Тя обаче не знаеше къде е той. Но сега вече са заедно и ще останат заедно завинаги... Когато дъждовете пак дойдат, ще се съживят. А по време на суша ще си почиват — ще лежат в своите малки ниши като японски делвички — стари, изсушени, но величествени в своята преданост.

Джулия се изправя и запалва още една лампа. Ана вече говори на всички — на Джулия, на прозореца, на стените, на улицата, на дъжда.

— Бедничкият Франк — казва и преглъща сълзите си. — Не знам къде е. Никога не успя да намери своето място в този живот. Майка му отрови цялото му съществуване! И тогава видя канала и разбра, че там е уютно и спокойно. О, бедничкият ми Франк! О, бедничката ми

Ана!... Джулия, защо не успях да го запазя, докато беше с мен?! Защо не го откъснах от майка му?!

— Млъкни! И повече да не съм те чула!

Ана се обръща към прозореца и хлипайки тихо, го докосва с длан. След няколко минути сестра ѝ пита:

— Свърши ли?

— С какво?

— Ако си престанала да цивриш, ела и ми помогни, че тъй няма да свърша до сутринта.

Ана се приближава до сестра си.

— Какво има?

Джулия ѝ посочва бродерията. Ана взима иглата и се приближава до прозореца. Мракът се сгъстява, дъждът сякаш го усилва, само приблясващите мълнии осветяват решетките на шахтите.

Работят мълчаливо около половин час. Джулия усеща, че очите ѝ залепват, сваля очилата и се отпуска в креслото си.

Само след трийсет секунди отваря очи, защото чува хлопване на входната врата.

— Кой е? — пита тя, опипвайки в тъмното за очилата си. — Някой чука ли, Ана?

Когато слага очилата си, тя с ужас открива, че столът на Ана е празен.

— Ана! — пици и се затичва по коридора. Вратата е отворена и дъждът злорадо бие по пода.

— Сигурно просто е излязла за минутка — казва Джулия с треперещ глас, озъртайки се късогледо в тъмнината. — Сегичка ще се върнеш, нали, Ана? Кажй нещо, сестричке!

Решетката на шахтата се повдига бавно и пак бавно се спуска. Дъждът продължава да плющи неистово.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.